

kül neid waggaid ka olnud, kes on annud
feelmattha, funni ei já nud neil ennestel ei
ühtegi ennam já lle, agga ep olle sedda veel
náhtud, et nemmad ollekíd waesusse sees
olnud, eh! neil pudust ühhestki; paljoenne-
minne kül, et nende laste kássi hásti kainud
ja et nemmad armo leidnud Jummala ja
innimeste jurest. Agga kes sedda leiab,
temma on ommeti tðeste ðnnis.

Ja isseárranis armo Jummala jures,
sedda on meile jo ülle keige ašjade tarvis,
meile waestele pattustele. Ja kui meie nüüd
loeme: „On sad on need armoliss-
sed; seft nemmad peawad armo
sama;“ kelle mele ei tulle siis mitte se lug-
geminne seft armota ka sullasest? Seft,
tahhad sa armolinne olla, ei sa siis seft, et
sa omma liggimesse rahha-wöllad mahha
jättad, waid sa pead ka temma patto-wöllad
mahha jätmä; ei seft, et sa sellele annad,
kes rahha so káest pallub, waid sa pead ka sel-

lele, kes andeks so káest pallub ja leppimist,
andma, mis temma pallub. Tðeste, se on
iggaúhhe ristüünimessele ööldud, kes norest
põlwest sadik leppimisse fanna on kuulnud
— mis se Issand seál omma sullase wasto
útles: „Keik sedda wölg ollen minna sulle
mahhajätnud, fest et sinna mind pallusid;
eks siis sinna ka piddand armo heitma om-
ma ka-sullase peále, nenda kui minna ka sin-
no peále ollen armo heitnud?“ — Ja mis
se tiggeda sullasega sündis, sedda teame.
Agga selle eest, hoia meid, armas Issand
Jummal! — Agga need armolised peawad
armo sama sellefinitatse ja tullewa ello sees;
agga ei mitte palgaks, waid nemmad sawad
ennestele armo leidma, ja ei tea nemmad
mitte, kuida neile nenda sünib. Küllab
nisuggusi on paljo, kes waestele head on
teinud ja on teggemas, agga on se läbbi wae-
seks sanud, ja ep olnud nende lastel fedda-
git. Agga panne hásti tähhele, küllab sa siis